

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/146/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1111206718
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1111206718.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holicekej v právnej veci žalobcu: K. K. N., D. A. Č.. XXX, A., zastúpeného JUDr. Petrom Fratričom, advokátom, so sídlom Timravina č. 9, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika, Správa štátnych hmotných rezerv Slovenskej republiky, so sídlom Pražská č. 29, Bratislava, IČO: 30 844 363, o zaplatenie 38.663,20 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, zo dňa 16.11.2017, č.k. 8C/46/2011-376, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 38.663,20,-Eur spolu s úrokmi z omeškania, špecifikovanými vo výroku rozsudku, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Uviedol, že žalobca sa žalobou, po pripustení zmeny petitu žaloby súdom prvej inštancie v priebehu konania, domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 38.663,20,-Eur s príslušenstvom, na základe ním vystavených faktúr za obdobie december 2010, celý rok 2011, ktoré vystavil na základe servisnej zmluvy, účinnej podľa žalobcu do 31.12.2011, keďže odstúpenie žalovaného od tejto zmluvy, doručené žalobcovi dňa 24.11.2010, považoval za neplatné. Vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca ako dodávateľ a žalovaný ako odberateľ dňa 08.12.2009 uzatvorili podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka servisnú zmluvu č. 258/OVOVSaI/2009, ktorou sa žalobca zaviazal pre žalovaného vykonávať činnosti súvisiace so serverom hardveru a ostatné služby spojené s výpočtovou technikou podľa špecifikácie uvedenej v prílohe č. 1 k tejto zmluve, ktorá tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Podľa čl. II bod 1 zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že za vykonávaný servis hardveru a ostatných služieb spojených s výpočtovou technikou, bude žalovaný platiť za každý kalendárny mesiac cenu 2951,20,-Eur (cena 2480,-Eur, DPH 19% 471,20,-Eur). Podľa čl. II bod 2 zmluvy bola splatnosť faktúry vystavenej každý mesiac žalobcom dohodnutá na 21 dní od jej doručenia do sídla odporcu. Zmluva bola dohodnutá do 31.12.2011. Listom zo dňa 19.11.2010 žalovaný podľa čl. V odsek 2 odstúpil od servisnej zmluvy, odstúpenie bolo doručené žalobcovi 24.11.2010 a ako dôvod odstúpenia žalovaný uviedol, že IT auditom vyhotoveným dňa 11.11.2010 zistil, že súčasný stav hardveru a SMTP serveru je nevyhovujúci, väčšina pracovných staníc nezodpovedá požadovanému výkonu a sú morálne zastaralé, u takto zastaraných pracovných staníc je predpoklad väčšej pravdepodobnosti vzniku porúch a zvýšeniu nákladov, výbava pracovných staníc nie je dostatočná na riadne užívanie operačných systémov a užívateľských programov a nezodpovedá technologickému štandardu, pričom dodávateľovi zo servisnej zmluvy vyplýva povinnosť upozorniť na tieto nedostatky a týmto konaním došlo zo strany dodávateľa k porušeniu bodu 1 a 2 prílohy č. 1 k servisnej zmluve. Žalobca namietal neplatnosť odstúpenia od zmluvy, pretože neporušil žiadne

svoje povinnosti a žalovaným uvedené dôvody odstúpenia od zmluvy nie sú zákonnými ani zmluvnými dôvodmi. Súd prvej inštancie rozhodol vo veci rozsudkom zo dňa 21.01.2014 č.k. 8C/46/2011 -209 tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 46,96 Eur ako úrok z omeškania od 08.10.2010 do 14.12.2010 za oneskorené zaplataenie faktúry č. 1XXXXXX a sumu 27,74 Eur ako úrok z omeškania od 06.11.2010 do 14.12.2010 za oneskorené zaplataenie faktúry č. XXXXXXX a vo zvyšnej časti žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že o nich rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Na základe odvolania žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti, Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 24.03.2016, č.k. 8Co/723/2014-259 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že súd prvej inštancie nesprávne dospel k záveru, že žalovaný odstúpil od servisnej zmluvy z dôvody dohodnutého v zmluve, keďže dôvod uvedený v odstúpení od servisnej zmluvy nie je v zmluve uvedený ako zmluvný dôvod. Súd prvej inštancie v odvolaní napadnutej zamietajúcej časti vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, v dôsledku čoho nevykonal ďalšie dôkazy potrebné pre zistenie skutkového stavu a preto odvolací súd v tejto časti rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V ďalšom konaní súd prvej inštancie posúdil zistený skutkový stav podľa § 269 ods. 2, § 344, § 349 ods. 1, § 351 ods. 1 Obchodného zákonníka a s poukazom na právny názor odvolacieho súdu vo veci odstúpenia žalovaného od kúpnej zmluvy dospel k záveru, že odstúpenie žalovaného od servisnej zmluvy je neplatné. Ďalej konštatoval, že vystavenie faktúr uvedených žalobcom a ich riadne doručenie žalovanému nebolo medzi stranami sporné a posúdil ako nedôvodnú námietku žalobcu, že faktúry mu žalobca doručoval bez tzv. preberacích protokolov, z ktorých by bol zrejmý podrobný popis vykonaných prác, keď z výkladu obsahu servisnej zmluvy vyvodil, že sumy uvedené vo faktúrach predstavujú "paušálnu odmenu", ktorej zaplataenie nie je závislé od skutočného vykonania poskytnutých služieb, a preto ak aj žalobca fakticky služby nevykonal, má na uvedené mesačné sumy nárok a zároveň poukázal na skutočnosť, že žalobca reálny výkon služieb ani nemohol zrealizovať, pretože mu to žalovaný neumožnil, vzhľadom na odstúpenie žalovaného od servisnej zmluvy a nezistil ani povinnosť žalobcu podľa servisnej zmluvy predkladať žalovanému spolu s faktúrou tzv. preberací protokol. Zaoberal sa ďalej aj novou námietkou žalovanou vznesenou na pojednávaní dňa 27.04.2017 o neplatnosti celej servisnej zmluvy z dôvodu jej rozporu so zákonom č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní, ktorú pripustil, keďže v danej veci neuplatnil po účinnosti nového civilného sporového poriadku tzv. sudcovskú koncentračnú zásadu (§ 470 ods. 2 C.s.p.). Uviedol, že žalovaný namietal absolútnu neplatnosť servisnej zmluvy podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pretože sa svojím obsahom prieči zákonu o verejnom obstarávaní, keď podľa § 45 ods. 1 druhej vety Zákona o verejnom obstarávaní uzavretá zmluva nesmie byť v rozpore so súťažnými podkladmi a s ponukou predloženou úspešným uchádzačom alebo uchádzačkami a v danom prípade bola servisná zmluva uzavretá v rozpore so súťažnými podkladmi, keďže nadobudla účinnosť dňom 08.12.2009 pred lehotou trvania zmluvy stanovenou v súťažných podkladoch, podľa ktorých bolo plnenie zmluvy stanovené na obdobie 24 mesiacov v trvaní od 01.01.2010 do 31.12.2011. Za ďalší dôvod neplatnosti servisnej zmluvy považoval žalovaný to, že neoddeliteľnou súčasťou súťažných podmienok boli aj obchodné podmienky dodania predmetu zákazky, t.j. návrh servisnej zmluvy a v danom prípade zistil, že ustanovenia uzavretej servisnej zmluvy nekorešponujú s obchodnými podmienkami dodania predmetu zákazky. Ďalším dôvodom neplatnosti servisnej zmluvy je to, že informácia o výsledku vyhodnotenia ponúk na predmet zákazky bola žalobcovi zaslaná dňa 02.12.2009, pričom servisná zmluva bola uzavretá dňa 08.12.2009, avšak podľa ustanovenia § 45 ods. 2 zákona o verejnom obstarávaní verejný obstarávateľ, teda žalovaný, mohol uzavrieť servisnú zmluvu najskôr 14-ty deň odo dňa odoslania oznámenia o výsledku vyhodnotenia ponúk, to je najskôr 21.12.2009. Servisná zmluva bola uzavretá ešte pred uplynutím zákonnom stanovenej lehoty. Uviedol, že žalobca namietal, že tieto dôvody nezakladajú neplatnosť predmetnej zmluvy, keď pokiaľ ide o účinnosť zmluvy dňom 08.12.2009, hoci podľa súťažných podmienok mala byť účinná až 01.01.2010, žalovaný nepreukázal, že by sa toto negatívne prejavilo, teda účinnosť zmluvy o 23 dní skôr ako je uvedené v súťažných podmienkach a správne poukázal na to, že v decembri 2009 poskytoval žalobca žalovanému svoje služby na základe predchádzajúcej servisnej zmluvy a preto uzavretím novej servisnej zmluvy skôr o 23 dní nebola žalovanému spôsobená žiadna ujma alebo škoda. Ďalej žalobca namietal, že v súťažných podkladoch nie je uvedené, že vzor servisnej zmluvy tvoriaci súčasť súťažných podkladov je záväzný, a je označený iba ako návrh, pričom návrh servisnej zmluvy sa od podpísanej servisnej zmluvy odlišuje iba minimálne a zväčša v nepodstatných náležitostiach; najviditeľnejší rozdiel je v tom, že podpísaná servisná zmluva oproti návrhu servisnej zmluvy obsahuje iné znenie čl. V, pričom v ustanovení čl. V uzavretej servisnej zmluvy sú uvedené ďalšie povinnosti žalobcu a tento rozdiel v zmluvách nie je preto v rozpore s účelom verejného obstarávania, keď dokonca ešte viac sprísňuje povinnosti žalobcu nad rámec vzoru servisnej zmluvy. Ďalej žalobca namietal, že žalovaný neuviedol v čom došlo ku konaniu v

rozpore s dobrými mravmi tým, že servisná zmluva bola podpísaná skôr ako 14-ty deň odo dňa odoslania oznámenia o výsledku vyhodnotenia ponúk všetkým uchádzačom a poukázal na to, že v súťažných podkladoch je uvedené, že s úspešným uchádzačom bude zmluva uzavretá v lehote viazanosti ponúk, t.j. najneskôr do 15.12.2009, čím vlastne došlo k splneniu podmienok daných súťažnými podkladmi. Žalobca poukázal aj na ustanovenie § 148 Zákona o verejnom obstarávaní, podľa ktorého úrad môže v lehote jedného roka od jej uzavretia podať návrh na súd na určenie jej neplatnosti a to v prípade, ak kontrolovaný subjekt v rozpore so zákonom o verejnom obstarávaní uzavrie zmluvu. Žiadny takýto návrh úrad, ale ani iný uchádzač, či samotné strany na súd nepodali a žalovaný sa domáha určenia neplatnosti servisnej zmluvy až skoro 8 rokov od jej uzavretia. Dospel k záveru, že ustanovenie § 148 Zákona o verejnom obstarávaní je možné analogicky aplikovať i vtedy, ak sa neplatnosti domáha sám kontrolovaný subjekt, dokonca v danej veci subjekt, ktorý namietané vady sám spôsobil. Servisná zmluva bola uzavretá dňa 08.12.2009 a námietka jej neplatnosti bola prvý krát vznesená až 27.04.2017, teda po ročnej prekluzívnej lehote. Preto vyhodnotil túto námietku žalovaného ako nedôvodnú. Okrem toho sa stotožnil aj s argumentáciou žalobcu, že nie každé porušenie právnych predpisov o verejnom obstarávaní možno kvalifikovať ako dôvod neplatnosti zmluvy uzavretej na základe takéhoto verejného obstarávania v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka a ak by súd pripustil naplnenie dôvod, ktoré by mali za následok neplatnosť servisnej zmluvy, musel by žalovaný preukázať také porušenie zákona o verejnom obstarávaní, ktorého povaha a závažnosť by spôsobili rozpor samotného obsahu servisnej zmluvy s ustanoveniami zákona alebo by mali za následok, že takáto zmluva z hľadiska účelu by odporovala zákonu alebo ho obchádzala. Žalovaný žiadne takéto rozpory nepreukázal, ním namietané dôvody neplatnosti zmluvy predstavujú vady, ktoré nastali v procese verejného obstarávania a spôsobil ich sám žalovaný, nepredstavujú však také porušenie právnych predpisov o verejnom obstarávaní, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako dôvod neplatnosti zmluvy uzavretej na základe takéhoto verejného obstarávania v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote žalovaný, žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a konanie zastaviť. Namietal, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesprávne súd prvej inštancie podľa jeho názoru zamietol žalobu z dôvodu uplynutia prekluzívnej lehoty, keď žalovaný už vo svojom podaní zo dňa 10.11.2017 poukázal na nález Ústavného SR zo dňa 07.07.2010, č.k. III.ÚS 69/2010-60, ktorý právnu úpravu ustanovenia § 148 Zákona o verejnom obstarávaní považuje za komplementárnu vo vzťahu k právnej úprave § 39 Občianskeho zákonníka. Taktiež poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 9Cb/85/2008 zo dňa 09.09.2009. Vzhľadom na to podľa jeho názoru k prekluzii práva domáhať sa neplatnosti servisnej zmluvy nedošlo a nebol naplnený princíp právnej istoty, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. Považuje preto rozhodnutie súdu prvej inštancie za arbitrárne a svojvoľné. Ďalej uviedol, že ním namietané dôvody neplatnosti zmluvy sú takého charakteru, ktoré v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka spôsobujú absolútnu neplatnosť servisnej zmluvy. Súd neprihliadol na všetky skutočnosti, ktoré žalovaný preukázal a nevysporiadal sa so všetkými namietanými vadami neplatnosti servisnej zmluvy. Namietal, že uzavretá servisná zmluva je v rozpore so súťažnými podkladmi, ktoré jednoznačne stanovili účinnosť zmluvy a z toho dôvodu je v rozpore s kogentným ustanovením zákona o verejnom obstarávaní, a to s § 45 ods. 1 Zákona, ktoré zakazuje uzavretie zmluvy, ktorá je v rozpore so súťažnými podkladmi. Namietal, že od účinnosti zmluvy prináleží za vykonané činnosti druhej zmluvnej strane dohodnutá odmena a vzhľadom na to, že zmluva bola uzavretá o jeden mesiac skôr ako bolo stanovené v súťažných podkladoch; trvanie zmluvy sa predĺžilo, s čím súvisí aj náraz hodnoty zákazky, pričom predpokladaná hodnota predmetnej zákazky bola stanovená v sume 59 900,-Eur bez DPH. Finančný limit podprahovej zákazky je do 60 000 Eur bez DPH. Tento limit bol na základe uvedených skutočností prekročený predĺžením trvania zmluvy. Zároveň podľa § 5 ods. 2 Zákona o verejnom obstarávaní do predpokladanej hodnoty zákazky je potrebné započítať všetky náklady súvisiace s poskytovaním služieb, vrátane dodania potrebných materiálov, vykonania servisných služieb aj pre závody žalovaného, pretože ide o jedného verejného obstarávateľa. Čl. III odsek 2 Servisnej zmluvy ustanovuje činnosti, ktoré žalobca vykoná na základe objednávky nad dohodnutý objem činnosti predmetu zmluvy. V § 5 ods. 2 Zákona o verejnom obstarávaní je premietnutý zákaz obchádzania zákona a to tým, že výslovne zakazuje rozdeliť hospodársky nedeliteľný predmet

zákazky. Nezapočítanie všetkých nákladov súvisiacich s poskytovaním servisu do hodnoty zákazky má za následok, že z dôvodu zníženia predpokladanej hodnoty zákazky pod príslušný limit sa neaplikoval zodpovedajúci postup zadávania zákazky, v danom prípade postup zadávania podlimitnej zákazky, ktorá stanovuje povinnosť zverejniť oznámenie o vyhlásení verejného obstarávania, čo rozširuje okruh potencionálnych záujemcov oproti podprahovej zákazke, pri ktorej postačuje zverejnenie na internetovej stránke verejného obstarávateľa. Rozdelenie zákazky uvedeným spôsobom má podľa jeho názoru za následok, že zmluva svojimi dôsledkami smeruje k výsledku odporujúcejmu zákonu a pre obchádzanie zákona o verejnom obstarávaní je absolútne neplatná. Nesprávne podľa jeho názoru súd prvej inštancie posúdil aj ním namietaný rozpor servisnej zmluvy so súťažnými podkladmi, spočívajúci v zmene predmetu zmluvy, keď ponuka predložená žalobcom v rámci procesu verejného obstarávania, súčasťou ktorej bola aj servisná zmluva, obsahovala obmedzenia spočívajúce vo vylúčení niektorých činností z predmetu zmluvy, pretože napr. servis hardveru, čo tvorilo predmet zákazky podľa súťažných podkladov, v sebe zahŕňa aj rutinný servis tlačiarňí, pripájanie periférií, premiestňovanie koncových staníc a detekciu základných porúch hardveru, a teda činnosti ktoré žalobca svojím doplnením servisnej zmluvy s názvom "Činnosti dodávateľa, ktoré nie sú predmetom servisnej zmluvy" vylúčil z predmetu zmluvy. Tieto obmedzenia sú v rozpore s podmienkami a požiadavkami uvedenými v súťažných podkladoch, pretože podľa bodu 3 súťažných podkladov sa požaduje predloženie ponuky na celý predmet zákazky a podľa bodu 19.2 budú ponuky obsahujúce obmedzenia alebo výhrady vylúčené. Na základe týchto skutočností a v súlade s § 42 ods. 1 druhá veta Zákona o verejnom obstarávaní ponuka uchádzača mala byť vylúčená z dôvodu nespĺnenia požiadaviek uvedených v súťažných podkladoch. Zároveň zmenou predmetu zmluvy bol podľa § 45 ods. 1 Zákona o verejnom obstarávaní porušený zákaz uzatvárať zmluvy, ktoré sú v rozpore so súťažnými podkladmi. Týmto konaním dochádza k zmene pôvodne stanovených podmienok zákazky, čo odporuje účelu zákona o verejnom obstarávaní. Poukázal na to, že popis predmetu zmluvy má vplyv na spôsob tvorby ceny a uvedené skutočnosti majú za následok, že na základe zmenených podmienok by sa mohol rozšíriť okruh potencionálnych záujemcov, a teda majú zásadný vplyv na výsledok verejného obstarávania. Na základe týchto dôvodov neplatnosť servisnej zmluvy spočíva v tom, že svojím obsahom a účelom odporuje zákonu o verejnom obstarávaní tým, že predmetný zákon umožňuje uzatvárať iba také zmluvy, ktoré sú v súlade so súťažnými podkladmi. Poukázal aj na analogické riešenie uvedenej problematiky v súdnej praxi a to na rozsudok Okresného súdu č.k. 9Cb/85/2008-112 z 11.09.2008, ktorým určil, že koncesná zmluva je neplatná. Uviedol, že má naliehavý právny záujem aby sa dovoľal absolútnej neplatnosti servisnej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovaným, keďže žalobca sa domáha plnenia predmetnej servisnej zmluvy. Poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19.10.2010 sp. zn. 5NCdo/11/2009, z ktorého vyplýva, že súd na absolútnu neplatnosť právneho úkonu musí prihliadať, resp. vyvodzovať z nej dôsledky aj bez návrhu z úradnej povinnosti.

3. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať mu proti žalovanému plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že žalovaný sa nevyjadruje k opodstatnenosti žalovaného nároku, čo dôvodu a výšky a neberie do úvahy rozhodnutie súdu druhej inštancie zo dňa 24.03.2016 a považuje argumentáciu žalovaného, ktorá je bez akéhokoľvek právneho základu, za účelovú obranu. Zotrvál na svojom vyjadrení k argumentom žalovaného v písomnom podaní zo dňa 15.05.2017 a uviedol, že servisnú zmluvu považuje za platnú. Namietal, že argumenty žalovaného si vzájomne odporujú, keď tvrdí napr., že servisná zmluva mala byť uzatvorená najskôr 21.12.2009 a nie 08.12.2009, avšak v súťažných podkladoch je uvedené, že zmluva má byť uzatvorená do 15.12.2009. Nemôže ísť na ťarchu žalobcu, ak pri plnení pokynov žalovaného formulovaných v súťažných podkladoch nespĺnil dostatočne inú podmienku žalovaného. Ako podnikateľ chcel uzavrieť zmluvu, aby mohol poskytovať svoje služby nemôže ísť na jeho ťarchu, ak s odstupom viac ako siedmich rokov sú jeho úkony spochybňované a to bez preukázania toho, že by došlo k ujme na právach, či žalovaného alebo akejkolvek tretej strany. Bolo na zodpovednosti žalovaného ako bude formulovať súťažné podklady a ako ich vyhodnotí. Ďalej namietal, že žalovaný v odvolaní nepoukázal na žiadnu skutočnosť, ktorá by nebola riešená súdom prvej inštancie a založil svoje odvolanie na "dôkazoch" a tvrdeniach, ktoré boli predložené v rozpore s ust. § 153 ods. 1 C.s.p. Neplatnosť servisnej zmluvy namieta po viac ako siedmich rokoch odo dňa podpisu servisnej zmluvy a po viac ako šiestich rokoch súdneho sporu. Poukázal na to, že vo veci už bolo súdom prvej inštancie raz rozhodnuté a teda už bolo dokazovanie vyhlásené za skončené. Argumentáciu žalovaného, že na základe zmenených podmienok by sa mohol rozšíriť okruh potencionálnych záujemcov považuje za hypotetickú špekuláciu. Uvedené by mohlo mať význam vtedy, ak by žalovaný, čo i len čiastočne poukázal na nevýhodnosť uzatvorenej servisnej zmluvy, to sa však

nestalo. V minulosti sa so žalobcom uzatvárala zmluva pravidelne niekoľko rokov z dôvodu výhodných podmienok, ktoré počas súťaží žalobca ponúkol a následne aj garantoval. Táto servisná zmluva bola zo strany žalovaného ukončená bez ohľadu na právne súvislosti iba z pozície moci po zmene vedenia žalovaného a v čase, kedy na strane žalovaného boli medializované aj iné kauzy.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu zotrval na svojom odvolaní a na námietkach v ňom uvedených. Uviedol, že nesúhlasí s tvrdením žalobcu, že jeho odvolanie je založené na dôkazoch a tvrdeniach, ktoré sú v rozpore s ust. § 153 ods. 1 C.s.p., pretože on rešpektuje zásadu hospodárnosti rýchlosti konania, avšak požaduje aby jeho spor bol rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. S poukazom na § 470 ods. 2 C.s.p. nie je možné na konanie začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona uplatňovať ustanovenia tohto zákona o sudcovskej koncentrácii, ak by to bolo v neprospech strany. Rozhodnutie súdu prvej inštancie, týkajúce sa uplynutia prekluzívnej lehoty je podľa jeho názoru arbitrárne a svojvoľné. Na základe správneho výkladu § 148 Zákona o verejnom obstarávaní k preklúzii práva domáhať sa neplatnosti servisnej zmluvy nedošlo. Namietal, že subjektom s aktívnou vecnou legitimáciou na podanie návrhu na určenie neplatnosti zmluvy podľa § 148 Zákona o verejnom obstarávaní je úrad pre verejné obstarávanie a ostatné subjekty, ktoré sú vecne legitimované, nie sú viazané jednoročnou lehotou a môžu sa neplatnosti domáhať bez časového obmedzenia. Ďalej zotrval na svojich námietkach neplatnosti predmetnej servisnej zmluvy z dôvodu, že bola uzavretá v rozpore s obsahom a účelom zákona o verejnom obstarávaní. Takáto zmluva nemá právne následky zamýšľané účastníkmi bez ohľadu na to, ktorý z účastníkov zmluvy jej neplatnosť spôsobil a či niektorí z účastníkov uzavrel zmluvu v dobrej viere.

5. Žalobca vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného zotrval na svojom predchádzajúcom vyjadrení. Namietol, že judikatúra, na ktorú poukázal žalovaný, nezodpovedá prejednávánemu prípadu, žalovaný vytvára teoretické konštrukcie nemajúce pre daný prípad oporu z právneho ani z vecného hľadiska. Žalovaný nepreukázal, že by v prípade pripustenia neplatnosti servisnej zmluvy došlo k vzniku akejkoľvek ujmy, na ktorú sa žalovaný odvoláva vo všeobecnej rovine. Namietal, že ak by malo ísť o naplnenie dôvodov, pre ktoré by bolo potrebné aplikovať ust. § 39 Občianskeho zákonníka, muselo by byť poukázané na také porušenie zákona o verejnom obstarávaní, ktorého povaha a závažnosť spôsobujú rozpor samotného obsahu servisnej zmluvy s ustanoveniami zákona, alebo majú za následok, že takáto zmluva z hľadiska účelu odporuje zákonu alebo ho obchádza. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 07.07.2010 spisovej značky III. ÚS 69/2010-60 a namietol, že žalovaný na žiadne takého rozporu nepoukázal a ani žiadne neexistujú.

6. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu a v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

7. Predmetom odvolacieho konania bol žalobcom uplatnený nárok o zaplatenie žalovanej istiny v celkovej sume 38.663,20 Eur spolu s úrokom z omeškania, pozostávajúcej zo súm fakturovaných žalobcom žalovanému faktúrami vystavenými za obdobie od decembra 2010 do decembra 2011 na základe servisnej zmluvy č. 258/OVOVSaI/2009, uzavretej medzi stranami dňa 08.12.2009, ktorou sa žalobca ako dodávateľ zaviazal pre žalovaného ako odberateľa vykonávať činnosti súvisiace so servisom hardvéru a ostatné služby spojené s výpočtovou technikou podľa špecifikácie uvedenej v Prílohe č. 1 k tejto zmluve, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, a žalovaný sa zaviazal zaplatiť žalobcovi za vykonávaný servis hardvéru a ostatných služieb spojených s výpočtovou technikou, ktoré sú bližšie špecifikované v Prílohe č. 1 tejto zmluvy, za každý kalendárny mesiac cenu v sume 2.951,20 Eur. Zároveň si strany dohodli splatnosť faktúry 21 dní od jej doručenia do sídla odberateľa. Žalovaný nezaplatil žalobcovi ním vystavené faktúry z dôvodu, že listom zo dňa 19.11.2010 odstúpil od servisnej zmluvy uzatvorenej medzi stranami z dôvodu porušenia bodu 1 a 2 Prílohy č. 1 k Servisnej zmluve žalobcom ako dodávateľom, podľa ktorých bodov mal vykonávať servis hardveru - odstraňovanie zistených HW závad na PC a serverom do 48 hod., zistiť, odstrániť, prípadne navrhnúť riešenie na odstránenie závady, servis operačných systémov a serverov a príslušných serverových služieb na serveroch "Firewall" a "SMTP server" do 1 hod. zistiť, odstrániť, prípadne navrhnúť riešenie na odstránenie závady. Žalovaný v odstúpení od zmluvy uviedol, že IT auditom, vyhotoveným dňa 11.11.2010 zistil, že súčasný stav hardwaru a SMTP serveru je nevyhovujúci, väčšina pracovných

staníc nezodpovedá požadovanému výkonu, sú morálne zastarané a u takto zastaraných staníc je predpoklad väčšej pravdepodobnosti vzniku porúch a zvýšeniu nákladov, výbava pracovných staníc nie je dostatočná na riadne užívanie operačných systémov a užívateľských programov a v súčasnosti nezodpovedá technologickému štandardu, pričom tieto skutočnosti zistil sám odberateľ, na tieto nedostatky bol povinný upozorniť dodávateľ, táto povinnosť mu vyplýva zo servisnej zmluvy. Žalobca považoval predmetné odstúpenie od zmluvy žalovaným za neplatné. Súd prvej inštancie rozhodol vo veci rozsudkom zo dňa 21.01.2014 č.k. 8C/46/2011-209, ktorým žalovanému umožnil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 46,96 Eur ako úrok z omeškania od 08.10.2010 do 14.12.2010 za oneskorené zaplataenie faktúry č. XXXXXXXX o sumu 27,74 Eur ako úrok z omeškania od 06.11.2010 do 14.12.2010 za oneskorené zaplataenie faktúry č. XXXXXXXX a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti bol uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24.03.2016 č.k. 8Co/723/2014-259 zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie z dôvodu, že súd prvej inštancie pri posudzovaní platnosti odstúpenia žalovaného od predmetnej Servisnej zmluvy vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci.

8. V ďalšom konaní súd prvej inštancie pri posudzovaní platnosti odstúpenia žalovaného od servisnej zmluvy listom zo dňa 19.11.2010 v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu, v uvedenom zrušujúcom uznesení, vychádzal z dohody strán v servisnej zmluve, podľa ktorej žalovaný, ako odberateľ má právo odstúpiť od zmluvy len v prípade, ak dodávateľ nezabezpečí pre odberateľa servis hardveru a ostatných dohodnutých služieb podľa Prílohy č. 1 Zmluvy v dohodnutom termíne a správne z obsahu odstúpenia od zmluvy vyvodil, že dôvodom nebolo nezabezpečenie servisných služieb žalobcom, ale neupozornenie na nemorálnu zastaranosť väčšiny pracovných staníc a nedostatok technologického štandardu pracovných staníc žalobcom žalovanému, ktorá povinnosť žalobcovi zo zmluvy nevplývala, z ktorých zistení vyvodil aj správny právny záver, že odstúpenie od zmluvy žalovaným je v rozpore s ust. § 334 Obchodného zákonníka, pretože žalovaným uvedený dôvod odstúpenia nie je zmluvným ani zákonným dôvodom, a preto je odstúpenie od zmluvy absolútne neplatné.

9. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie správne konštatoval, že medzi stranami nebolo sporné vystavenie faktúr žalobcom, ani ich doručenie žalovanému a správne tiež posúdil cenu služieb poskytovaných žalobcom žalovanému, dohodnutú medzi stranami, ako paušálnu odmenu, zaplataenie ktorej nie je závislé od skutočného vykonania týchto služieb, resp. rozsahu ich vykonania.

10. Správne súd prvej inštancie postupoval v ďalšom konaní, keď vzhľadom na ust. § 470 ods. 2 C.s.p. skúmal aj dôvodnosť námietok žalovaného, týkajúcich sa absolútnej neplatnosti predmetnej servisnej zmluvy podľa § 39 Občianskeho zákonníka z dôvodu jej rozporu s ust. § 45 ods. 1 a 2 Zákona o verejnom obstarávaní, spočívajúcim v rozpore trvania zmluvy a predmetu zmluvy so súťažnými podkladmi a tiež z dôvodu rozporu zmluvy s ust. § 45 ods. 2 Zákona o verejnom obstarávaní, podľa ktorého mohol žalovaný uzavrieť servisnú zmluvu najskôr štrnásť deň odo dňa odoslania oznámenia o výsledku vyhodnotenia ponúk, tzn. najskôr dňa 21.12.2009.

11. Podľa § 45 ods. 1 Zákona č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní verejný obstarávateľ a obstarávateľ uzavrie zmluvu alebo rámcovú dohodu v lehote viazanosti ponúk. Uzavretá zmluva nesmie byť v rozpore so súťažnými podkladmi a s ponukou predloženou úspešným uchádzačom alebo uchádzačmi.

12. Podľa § 45 ods. 2 cit. zákona verejný obstarávateľ a obstarávateľ môže uzavrieť zmluvu alebo rámcovú dohodu s úspešným uchádzačom alebo uchádzačmi najskôr štrnásť deň odo dňa odoslania oznámenia o výsledku vyhodnotenia všetkým uchádzačom, ktorých ponuky boli vyhodnocované, ak nebola doručená žiadosť o nápravu alebo ak žiadosť o nápravu bola doručená po uplynutí lehoty podľa § 136 ods. 3.

13. Podľa § 148 cit. zákona, ak kontrolovaný v rozpore s týmto zákonom uzavrie zmluvu alebo rámcovú dohodu okrem koncesnej zmluvy alebo dodatku ku koncesnej zmluve úrad môže v lehote jedného roka od jej uzavretia podať návrh na určenie jej neplatnosti súdom.

14. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa priech dobrým mravom.

15. Ust. § 148 Zákona o verejnom obstarávaní upravuje osobitné oprávnenie úradu podať návrh na určenie neplatnosti zmluvy alebo rámcovej dohody, ak ju kontrolovaný uzavrel v rozpore s týmto zákonom, pričom zároveň stanovuje jednoročnú lehotu na podanie takéhoto návrhu, ktorá je prekluzívnou lehotou. Zo znenia uvedeného ustanovenia podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva, že táto prekluzívna lehota v ňom stanovená sa vzťahuje výlučne na subjekt, ktorému toto ustanovenie na rozdiel od všeobecnej právnej úpravy priznáva oprávnenie podať návrh na určenie neplatnosti zmluvy osobitne, keď na podanie takéhoto návrhu určuje konkrétny subjekt, ale aj predpoklad, ktorým je, že kontrolovaný v rozpore s týmto zákonom uzavrie zmluvu alebo rámcovú dohodu. Týmto ustanovením nie sú preto dotknuté ustanovenia iných právnych predpisov. Tento záver vyplýva aj z Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 7. júla 2010 č.k. III. ÚS 69/2010-60 a z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obdo/21/2009 zo dňa 9. septembra 2009, z ktorých vyplýva, že v prípade, ak úrad nevyužije svoje oprávnenie podať žalobu o určenie neplatnosti zmluvy, môže podať takúto žalobu každý, kto má na tomto určení naliehavý právny záujem v zmysle § 80 písm. c) O.s.p., a to bez časového obmedzenia. Nesprávne preto súd prvej inštancie ust. § 148 Zákona o verejnom obstarávaní analogicky aplikoval aj na daný prípad, kedy sa neplatnosti servisnej zmluvy domáha sám obstarávateľ a to v rámci otázky, ktorá je otázkou prejudiciálnom vo vzťahu k predmetu konania, ktorým je plnenie z tejto zmluvy. Záver súdu prvej inštancie, že v danom prípade došlo k prekluzii práva žalovaného domáhať sa neplatnosti servisnej zmluvy vychádza preto z nesprávneho právneho posúdenia veci.

16. Z vyššie uvedených rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ďalej vyplýva "že nie každé porušenie právnych predpisov o verejnom obstarávaní možno kvalifikovať za dôvod neplatnosti zmluvy uzatvorenej na základe takéhoto verejného obstarávania v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Musí ísť o také porušenie zákona o verejnom obstarávaní, ktorého povaha a závažnosť spôsobujú rozpor samotného obsahu takejto zmluvy s ustanoveniami zákona, alebo majú za následok, že takáto zmluva z hľadiska účelu odporuje zákonu alebo ho obchádza". Takúto povahu alebo závažnosť nepredstavuje žalovaným namietané porušenie zákona o verejnom obstarávaní, spočívajúce v rozpore servisnej zmluvy so súťažnými podkladmi v časti trvania zmluvy spôsobenej tým, že servisná zmluva nadobudla účinnosť dňom 8.12.2009, pričom podľa súťažných podkladov bolo plnenie zmluvy stanovené na obdobie 24 mesiacov v trvaní od 1.1.2010 do 31.12.2011. Vzhľadom na to, že do 31.12.2009 vykonával žalobca servisné služby na základe predchádzajúcej zmluvy, nemohlo týmto skutočne reálne dôjsť k predĺženiu zmluvy a k zvýšeniu hodnoty zákazky a v dôsledku toho k prekročeniu finančného limitu stanoveného pre podprahovú zákazku. V tejto súvislosti žalovaný netvrdil, že by mu žalobca účtoval odplatu za servisné služby v mesiaci 12/2009 na základe servisnej zmluvy zo dňa 8.12.2009, navyše prípadná neplatnosť zmluvy by bola len čiastočná čo do obdobia od 8.12. do 31.12.2009. Nedôvodne tiež žalovaný s poukazom na § 5 ods. 2 a 12 Zákona o verejnom obstarávaní a čl. III ods. 2 Servisnej zmluvy, upravujúci činnosti, ktoré žaloba vykoná na základe objednávky nad dohodnutý objem činnosti predmetu zmluvy. Námietky žalovaného, že nezapočítaním všetkých nákladov súvisiacich s poskytovaním servisu do hodnoty zákazky a rozdelením zákazky, došlo k zníženiu, v dôsledku čoho sa neaplikoval zodpovedajúci postup zadávania zákazky, zostali len v rovine jeho tvrdení, v konaní nebolo vykonané dokazovanie, na základe ktorého by bolo možné ustáliť, že týmto postupom došlo k rozdeleniu hospodársky nedeliteľného predmetu zákazky a okrem toho, pokiaľ v zmysle servisnej zmluvy nad dohodnutý objem činností mali byť žalobcom vykonané činnosti na základe objednávky, nebolo možné v čase uzavretia zmluvy ani určiť výšku takýchto nákladov, vzniknutých prípadnými objednávkami a nemožno ich preto zahŕňať do hodnoty zákazky v čase uzavretia zmluvy. Napokon možno konštatovať, že prípadnou neplatnosťou by bol dotknutý jedine čl. III ods. 2 Servisnej zmluvy. Odvolací súd ďalej dospel k záveru, že v konaní nebol preukázaný ani rozpor servisnej zmluvy so súťažnými podkladmi, spočívajúci v zmene predmetu zmluvy takej povahy alebo závažnosti, ktoré by spôsobili rozpor samotného obsahu zmluvy s ustanoveniami zákona alebo by mali za následok, že zmluva by svojím účelom odporovala zákonu alebo ho obchádzala. Z predložených listinných dôkazov vyplýva, že žalobca v rámci svojej ponuky v Prílohe č. 1 k Servisnej zmluve uviedol činnosti, ktoré nie sú súčasťou servisnej zmluvy, avšak ani z návrhu servisnej zmluvy, ktorý bol súčasťou súťažných podkladov nevyplýva, že aj tieto žalobcom uvedené činnosti mali byť predmetom zmluvy. Žalovaný namieta, že napr. servis hardvéru v sebe zahŕňa aj rutinný servis tlačiarňí, pripájanie periférií, premiestňovanie koncových staníc a detekciu základných porúch hardvéru, avšak v súťažných podkladoch je v Prílohe č. 1 Servisnej zmluvy pod bodom 1 servis hardvéru upresnený ako odstraňovanie zistených HW závad na PC a serveroch, pričom žalobca, ako činnosti, ktoré nie sú súčasťou servisnej zmluvy pod bodom 1 a 2 uviedol prevažne činnosti týkajúce sa servisu rutinného charakteru, čo možno považovať aj za špecifikáciu a upresnenie činností nepatriacich do predmetu

zmluvy podľa predchádzajúcich ustanovení. Námieta žalovaného, že činnosť uvedená v bode 1 Prílohy č. 1 Servisnej zmluvy ako servis hardvéru mala zahŕňať aj tie činnosti, ktoré žalobca vo svojom návrhu špecifikoval ako činnosti, ktoré nie sú súčasťou servisnej zmluvy, zostala len v rovine tvrdení a nebolo teda preukázané, že by v ponuke žalobcu boli vylúčené tie činnosti, ktoré podľa súťažných podkladov mali byť predmetom zmluvy. K tomuto tvrdeniu žalovaného nenasvedčuje ani samotné jeho konanie a to nie len v rámci vyhodnocovania predložených ponúk v súlade s podmienkami, ktoré sám vymedzil; keď považoval žalobcom predloženú ponuku za platnú, teda bez výhrad a obmedzení; ale aj konanie spočívajúce v uzatváraní zmlúv s identickým obsahom aj v predchádzajúcich obdobiach a akceptovanie vykonávania takto dohodnutých činností žalobcom až do odstúpenia žalovaným od zmluvy jeho listom zo dňa 19.11.2010. Z ust. § 45 ods. 1 Zákona o verejnom obstarávaní vyplýva, že zmluva nemôže byť v rozpore so súťažnými podkladmi a teda musí zohľadňovať zmluvné podmienky určené verejným obstarávateľom v návrhu zmluvy, ktorý súčasťou súťažných podkladov, ale musí tiež zohľadniť ponuku úspešného uchádzača. Vzor zmluvy či obchodné podmienky nie sú pre uchádzača bezvýhradne záväzné, a preto sa môže ním predložený návrh zmluvy do určitej miery odlišovať, nesmie však obsahovať také nové dojednania, ktoré by výrazne zasahovali do podstatných náležitostí zmluvy, ktoré by sa týkali predmetu zákazky alebo ceny, ktorú ponúkol uchádzač. V danom prípade bola servisná zmluva uzavretá v súlade so súťažnými podkladmi, z ktorých vyplývala povinnosť zohľadniť obchodné podmienky dodania predmetu zákazky, opis predmetu zákazky a spôsob určenia ceny, ako aj v súlade s platnou ponukou predloženou žalobcom ako úspešným uchádzačom. Ust. § 45 ods. 2 Zákona o verejnom obstarávaní umožňuje uzavretie zmluvy najskôr štrnásť deň odo dňa odoslania oznámenia o výsledku vyhodnotenia ponúk všetkým uchádzačom, ktorých ponuky boli vyhodnocované a to vzhľadom na zákonom stanovenú možnosť uchádzačov podať žiadosť o nápravu v zákonom stanovenej lehote, v prípade podania, ktorej zákon upravuje osobitný postup obstarávateľa, z čoho vyplýva, že uvedená podmienka je stanovená za účelom ochrany ďalších uchádzačov, avšak v danom prípade žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal, a ani neuviedol, že by porušenie tejto lehoty v tomto konkrétnom prípade bolo spôsobilé porušiť práva iných uchádzačov, na ochranu ktorých je táto lehota stanovená, alebo že by takýmto postupom mohlo dôjsť k porušeniu zásady rovnosti uchádzačov a pod. Okrem toho v zmysle § 45 ods. 1 vety prvej cit. zákona obstarávateľ je povinný uzavrieť zmluvu aj v lehote viazanosti, ktorú určuje obstarávateľ a pri určení ktorej v danom prípade sám žalovaný ako obstarávateľ sám nezohľadnil ust. § 45 ods. 2 Zákona o verejnom obstarávaní. Dôvodne žalobca poukázal na to, že v súťažných podkladoch bolo uvedené, že s úspešným uchádzačom bude zmluva uzavretá v lehote viazanosti ponúk a to do 15.12.2009, a teda uzavretím predmetnej zmluvy 8.12.2009 došlo k splneniu daných súťažných podkladov.

17. Námiety žalovaného týkajúce sa neplatnosti servisnej zmluvy bolo potrebné posúdiť s ohľadom na všeobecné princípy a zásady právneho poriadku a vzhľadom na všetky okolnosti uzatvorenia zmluvy ako aj predchádzajúce zmluvné vzťahy medzi stranami bolo potrebné v danom prípade uprednostniť zásadu pacta sunt servanda; ktorá vyjadruje všeobecnú viazanosť uzatvorenou zmluvou a požiadavku, aby každý plnil svoje zmluvné záväzky; ako aj zásadu zákazu zneužitia práv na ujmu iného, resp. zákazu získania prospechu z porušenia práva a tomu zodpovedajúcu zásadu ochrany dôvery tej strany, ktorá sa legitímne spoliehala na bezvadnosť konania druhej strany. Vzhľadom na uvedené sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaným namietané rozpory uzatvorenej zmluvy so Zákonom o verejnom obstarávaní predstavujú vady, ku ktorým došlo v samotnom procese verejného obstarávania, pričom správne dospel k záveru; a to i s prihliadnutím na skutočnosť, že ich spôsobil sám žalovaný; že tieto nedostatky svojou povahou a závažnosťou nespôsobili rozpor samotného obsahu uzatvorenej servisnej zmluvy s účelom Zákona o verejnom obstarávaní a žiadnym spôsobom žalovaný nepreukázal ani to, že by ním namietané skutočnosti mali vplyv aj na výsledok procesu verejného obstarávania v tomto konkrétnom prípade, v dôsledku ktorého by došlo k uzavretiu zmluvy so subjektom, s ktorým by v zmysle ustanovení Zákona o verejnom obstarávaní nemala byť uzavretá. Tvrdenia žalovaného o dopade nedostatkov v procese verejného obstarávania na jeho konečný výsledok zostali len v hypotetickej rovine a ním namietané porušenia zákona svojou povahou a závažnosťou nedosiahli takú intenzitu, ktorá by mala za následok nevýhodnosť servisnej zmluvy pre žalovaného. Pokiaľ žalovaný namietal, že iným postupom by sa mohol rozšíriť okruh potencionálnych záujemcov, táto ním tvrdená skutočnosť zostala len v rovine hypotetickej úvahy. Žalovaný v konaní nepreukázal, že by porušením Zákona o verejnom obstarávaní nebol dosiahnutý účel verejného obstarania, ktorým bolo obstaranie verejnej potreby za najnižšiu cenu. Odvolací súd preto posúdil námiety žalovaného uvedené v jeho odvolaní ako nedôvodné.

18. Odvolací súd z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil. § 387

19. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobca, ktorý mal úspech v odvolacom konaní, má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo

odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).